

За сталактитите, салатитите и стафилококите

Богът на Войната кълцаше мешана салата. Беше ден, в който се събираха събеседници да обменят нектар и амброзия, затова Богът бързаше. Той беше известен салатит и трябваше да се пази реноме, а какво по-добро нещо в жегата от правилно омешана салата, напиток синджирлия и напиток калпаклия, според избора на госта. Единственото притеснително беше Хелиосовото неочаквано настъргване да преизпълни плана по глобалното затопляне не само в отделно взет регион, ами изобщо. Разбира се, къде по-лесно беше раците да се ловят варени, но беше малко вероятно да се размножават така. Пък и останалите събеседници се оплакваха от амбианса, що докарваше пот на челото, а те с това точно не бяха свикнали.

Всъщност, имаше си класическо решение! Гротото, дето беше кръстено на една бира, беше идеално място! Ако се бутнеха някой и друг сталактит, някои сталагмити се рендосаха да са плоски, и на тях да се сложеха дялани тектонични плочи – цена нямаше! Богът на Войната остави ножа и грабна чука.

Не успя да излезе – насреща му еколог! Не беше на добро такваз среща, ох, не беше. Екологът свъси вежди и ревна:

„— Хей, другарю, ти какво решил си с чука!“

Ехото, нали е невярна нимфа, подхвана бодро репликата и я носи, та носи, докато един млад поет не я записа и я освободи от нея и от други неща, ама това е друга приказка.

Богът на Войната се намръщи, защото с еколога не бяха пили на брудершафт. Демокрацията – демокрация, но да си имаме уважението! Той мълчаливо подмина еколога и продължи по пътя си. А онзи започна да бълва огън и жупел, да призовава всички масови и единични медии да го подкрепят в битката му за спасяването на неговото си екологично пространство. От отсрещната страна на пътя изскочи втори еколог и се вкопчи в първия, щото и той си искал неговото си екологично пространство. Беше трудно да се следи битката, защото наоколо пърхаха множество медийни пемперуги от всички основни и производни цветове. Те плюеха в мини-микрофончетата си, но не винаги улучваха, защото всяка си мислеше, че тя води диалога, а по-точно полилога, защото форматът на диалог беше отдавна забравен.

Богът на Войната крачеше незабелязван от множеството. В периферията на събралата се тълпа той видя една бабичка, която кротко пушеше нещо. Той я попита защо.

- Тетрахидроканабинолът да ми помогне да издаяна до Еньовден, там ще се въргам в росата, че онези пемперудки, те си мислят, че им е златна устата, а то си е просто златист стафилокок, не само от пряко ухапване инфектира... Само че ми е кът материалът за пушене, бягай си по пътя, че след малко оттук ще минат обозите на разни министерства, заедно с три синджира роби...

Богът на Войната вземли мъдростта на баба Мойра и продължи, напявайки „Пиндоско девойче“, такваз една мелодия посветена на една от маркитантките в онази битка през 168-ма. Само на припевите внимаваше да не пее високо, защото самодивите дебнеха и бяха обидчиви....